

April u Beogradu

"Ko to tamo peva", šta se i gde se to peva?



"Ko to tamo peva" je nova hit, baletska predstava, neobična i moderna, rađena na muziku istoimenog kulturnog filma, za kojom poludeše Beograđani a i cela Srbija, i za koju se traži karata više, a šta se peva i svira u Beogradu, ama baš sve od narodnjaka, pop muzike, džez, roka, etnodžez..., i to po celu noć u prelepim kafanama, restoranima, splavovima, po klubovima, barovima....Beograd baš kao i nekad živi noću.

I baš kultura, umetnost i dobar noćni provod je ono što Beograd svakako može da pruži ne samo nama koji živimo daleko i čeznemo za njim već i svakom putniku namerniku, gostu i strancu.

Centar Beograda, potez od Slavije do Kalemegdana je krajem marta i početkom aprila izgledao veoma lepo, pun novih uređenih radnji, izloga, lokala, kafeterija, bioskopskih reklama, bilborda, galerija i prepunih knjižara... A tek ona nezaboravna ulica Bulevar Revolucije, danas Bulevar Kralja Aleksandra je ne prepoznatljiva, uređena, predstavlja pravi šoping centar gde možete da vidite toliko neverovatnih prodavnica italijanskih cipela, butika garderobe, kože i nakita, najpoznatijih evropskih i svetskih proizvođača.

Učinilo mi se da repertoar Narodnog Pozorišta nikada nije bio bolji, ne samo što se tiče operne i baletske scene već i pozorišne. Tu su i mnogobrojne promocije, izložbe, koncerti... A prošetate li predveče Knez Mihailovom sigurno ćete sresti nekog poznanika, prijatelja ili bar nekog koga znate iz bogatog javnog i kulturnog života Srbije. Mnoge književnike, muzičare, slikare i glumce ćete sretati i na splavovima, u klubovima, a ako im se obratite bez ikakvog napora uživaćete u opuštenom razgovoru ili čak zagnuti do zore, uz muziku zajedno sa ostalim veselim gostima! To je tako jednostavno i uobičajeno, ljudi su još uvek opušteni, druželjubivi i vole muziku i kafanu, baš kao i nekada...

Meni je teško da pišem o Beogradu, jer ga volim, jer je moj grad, a ne živim više u njemu. Možda sam previše sentimentalna i gledam ga kroz ružičaste naočare. Ali i ovoga puta sam srela mnogo interesantnih i uspešnih ljudi iz "belog sveta", koji su baš kao i ja došli, ne samo da rade već i uživaju u njemu.



Slavica Popović

Srela sam našeg slikara Miloša Šobajića, Beograđanina koji živi i radi u Parizu. Koji je u "grad svetlosti" otišao početkom 60-ih godina, i koji zajedno sa slikarima Dadom Đurićem, Vladom Veličkovićem, Ljubom Popovićem i drugima koji danas predstavljaju "Pariski krug", svetu pokazuju svoje originalno i vredno slikarstvo, ali i često dolze i izlažu u Beogradu.

Srela sam i prvaka beogradskog baleta Konstantina Kostjukova, umetnika iz Kijeva, koji je još pre 16 godina Beograd odabrao da u njemu stvara, radi i živi. Oni su mi ispričali kako doživljavaju Beograd, a i nešto više o njima samima i njihovom stvaralstvu.

Konstantin Kostjukov

Ne naklonjen novim civilizacijskim tokovima

"U Beogradu nisam morao da se podređujem i da menjam krvnu grupu"...



Konstantin Kostjukov

je ići napred. Imamo tu kreativnu slobodu što nam olakšava posao i omogućava nam da u njemu uživamo. Volim komunikaciju, ljudi su ovde jako otvoreni, radoznali i uvek spremni da vide nešto novo, vole da se druže.

Život u Beogradu je jako brz, ipak ljudi ovde stižu sve pa i da se druže. Rad u Beogradu je za mene veoma interesantan pre svega jer ovde ima puno kreativnih i mladih ljudi koji su spremni da pomeraju davno uspostavljenje kanone i granice. Ja ovde sa kolegama u svom poslu dosta eksperimentišem, stalno probamo nešto novo, nekada to bude dobro, nekada odustanemo od početne ideje ali važno

Najveći problem je ovde ekonomski, mi živimo u zemlji gde nema dobrog životnog standarda, nema novca za mnoge stvari. Svi bi mi voleli da je Beograd uređeniji i čistiji, da može da pokaže sve ono lepo što ima, od arhitekture, istorije, umetnosti, kulture, restorana, muzike ... Možda balet nije do sada predstavljan srpskoj i beogradskoj publici na pravi način. Uvek se težilo da se prati korak sa Evropom, a bilo bi bolje u balet uvesti sopstvenu tradiciju i baštinu. Ipak, poslednjih godina moje kolege i ja uspevamo da popularnost baleta podignemo na viši nivo. To se već oseća, predstave su veoma posećene.

Ja sam krajem osamdesetih godina imao ponuđen ugovor u Torontu ali nisam bio spreman da tamo ostanem. Bilo mi je nekako mnogo daleko, i proces od imigranta do vrhunskog igrača činio mi se veoma iscrpljujući i predug, minimum pet godina a to je u baletu ogromno vreme jer naš radni vek je veoma kratak. Jednostavno nisam sebe video tamo. Godine 1989. sam došao u Beograd kao gost i u to vreme uslovi za rad i komunikaciju sa drugim zemljama bili su daleko bolji i meni prihvatljiviji. Ugovor koji

